

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobkyně: **R. R.**, narozená X
státní příslušnice Gruzie
t. č. X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2019, č. j. OAM-111/ZA-ZA11-ZA21-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví, jímž žalovaný žalobkyni podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů neudělil mezinárodní ochranu.
2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí žalovaný porušil ustanovení § 3, § 50 odst. 2, odst. 3, odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů a § 14a zákona o azylu.

3. Žalobkyně nejprve namítala, že jí v případě návratu do země původu reálně hrozí pronásledování z důvodu fyzického a psychického násilí, kterému musela v zemi původu čelit ze strany svého manžela. Dále namítala, že si žalovaný neopatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí, neboť v zemi původu nemá možnost se účinně domáhat vnitrostátní ochrany proti násilí, kterému čelila.
4. Taktéž namítala, že se žalovaný nezabýval tím, zda žalobkyně naplňuje znaky zranitelné osoby dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Konečně namítala, že žalovaný nedostatečným způsobem vyhodnotil otázku udělení humanitárního azylu žalobkyni dle § 14 zákona o azylu.
5. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že možností využití vnitrostátní ochrany v zemi původu žalobkyně se dostatečně zabýval, poukázal na skutečnost, že žalobkyně měla v případě obavy z dalšího protiprávního jednání manžela využít prostředků na ochranu svých práv, které jí země původu poskytuje, což však neučinila. Doplnil, že v Gruzii se lze stížnostmi na protiprávní jednání či nečinnost policie obrátit na Generální inspekci policie. K otázce udělení humanitárního azylu žalovaný uvedl, že při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení a nejedná se o jeho zjevnou libovůli. Ve zbytku odkázal na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu.
6. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala dne 29. 1. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Do České republiky přicestovala z P. téhož dne. Do P. odcestovala dne 11. 12. 2018, kde na základě pracovního povolení přes měsíc pracovala. V žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že důvodem pro její podání je skutečnost, že má problémy s manželem spočívající v tom, že na ni vztáhl ruku, obtěžoval ji, dělal jí ostudu a hádal se s ní v práci. I když se několikrát usmířili, vše se opakovalo. Aby tomu zabránila, odjela za prací do P. a ukončila vzájemný kontakt. Dále uvedla, že posledních 8 měsíců pobytu v Gruzii bydlela v obci K. S. u svých rodičů, k pobytu je však registrovaná u manžela na adrese X. Má dceru a syna, kteří žijí s jejím manželem.
7. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jenž proběhl dne 1. 2. 2019 v gruzínském jazyce za přítomnosti tlumočníka, žalobkyně uvedla, že problémy s manželem začaly v únoru 2018, když manžel neměl práci a začal pít alkohol. Jelikož se ho snažila od pití odradit, dvakrát ji doma zbil. Nemusela podstoupit lékařské ošetření a s žádostí o pomoc se nikam neobrátila. Uvedla, že se chtěla nechat rozvést, ale děti ji od toho odradily. V květnu 2018 se odstěhovala od manžela. Problémy tím však neskončily, poněvadž byl manžel dvakrát u rodičů žalobkyně, kde si však nic nedovolil z respektu k bratrovi žalobkyně. V srpnu 2018 chtěla přivést děti od manžela, ale manžel jí v práci vyhrožoval, že pokud to udělá, tak ji zabije. S manželem již není v kontaktu od 10. 9. 2018. Dále konstatovala, že v případě problémů má možnost se obrátit na policii. Jiné potíže v zemi původu neměla. V P. nechtěla žádat o mezinárodní ochranu z důvodu, že tam jsou chladní lidé. O jiné možnosti legalizace pobytu na území ČR neví, jelikož je zde poprvé. V návratu do země původu jí brání finanční potíže, protože tam nebude mít práci, a obava z manžela. Problémy by v Gruzii nemohla vyřešit přestěhováním, protože by manželovi její děti řekly, kde bydlí.
8. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalovaný pro posouzení žádosti shromáždil jako podklad pro rozhodnutí Zprávu Ministerstva vnitra Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu ze dne 30. 4. 2019, Informaci Ministerstva vnitra ČR ze dne 3. 7. 2018 Gruzie – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Informaci Ministerstva vnitra ČR ze dne 2. 1.

2018 o možnosti obrátit se na policii v případě poškození způsobenou trestnou činností a Informaci Ministerstva vnitra ČR ze dne 4. 4. 2019 – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti.

9. Dne 1. 7. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil. V rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné rozhodné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjí ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Uvedl, že žalobkyně není členkou žádné politické strany ani skupiny, nikdy se politicky neangažovala a nebyla politicky aktivní, proto jí azyl z důvodu dle § 12 písm. a) zákona o azylu neudělil.
10. Žalovaný dále neshledal, že by žalobkyně v případě návratu do vlasti pocítovala odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Vzal v potaz skutečnost, že ji manžel fyzicky napadl, vyhrožoval jí a obtěžoval v práci. K tomu uvedl, že dle informací, které shromáždil, mají občané Gruzie možnost obrátit se na policii, pokud se cítí poškození trestnou činností. Vyšetřování takový čin probíhá standardně jako v kterékoli jiné zemi. Doplnil, že se žalobkyně rozhodla takovou ochranu nevyužít. Uzavřel, že nelze dospět k závěru, že by jí gruzínské orgány odmítly poskytnout ochranu, tedy že by jí stát nebyl schopen či ochoten poskytnout ochranu. Nad rámec konstatoval, že žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu považuje za účelovou ve snaze legalizovat si pobyt na území ČR, neboť v případě odůvodněného strachu z pronásledování mohla podat žádost již po příjezdu do P.. Místo toho tam pracovala dokud byla spokojená s pracovními podmínkami, a až poté odcestovala do ČR, kde žádost podala.
11. Žalovaný po prověření rodinných, sociálních a ekonomických okolností a možností žalobkyně neshledal žádný zvláštního zřetele hodný důvod, a proto jí humanitární azyl neudělil. Důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny neshledal, protože žádnému z rodinných příslušníků žalobkyně nebyl azyl či doplňková ochrana udělena.
12. Žalovaný se dále zabýval tím, zda žalobkyně splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Zaměřil se na posouzení, zda žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozí vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Konstatoval, že v Gruzii není možné uložit trest smrti za žádný trestný čin. Dále se zaměřil na to, zda jí nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. V této souvislosti uvedl, že v Gruzii neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, obecně a soustavně nedochází k mučení či obdobnému krutému zacházení, Ústava garantuje základní práva a svobody, včetně zákazu mučení a jiného krutého zacházení. Na závěr konstatoval, že návrat žalobkyně do vlasti nebude ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Jelikož se v zemi původu žalobkyně postavení občanů po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí neliší od postavení rezidentů a není známo, že by se z toho důvodu potýkali s obtížemi, dospěl žalovaný k závěru, že podmínky pro udělení doplňkové ochrany nebyly splněny.
13. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal bez nařízení jednání, neboť žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobkyně nevyjádřila na výzvu soudu s takovým projednáním nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
14. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne

26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Tento článek vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedený závazek transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Vzhledem k tomu, že Česká republika obsah této směrnice netransponovala do svého vnitrostátního právního řádu, ač tak měla nejpozději do 20. 7. 2015 učinit, má ustanovení předmětného článku přímé účinky a užije se na tento případ, protože řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno po tomto datu (čl. 52 odst. 1 věta první procedurální směrnice). Procesní pravidla vyplývající z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se proto prosadí na úkor § 75 odst. 1 s. ř. s., kterého se tedy neužije.

15. Obecná tvrzení žalobkyně, že byly v řízení porušeny § 3, § 50 odst. 2, odst. 3, odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu a § 14a zákona o azylu nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobkyni a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Ličení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“* [viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58]. Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobkyně nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobkyně uvedla konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá.
16. Žalovaný v části odůvodnění o neudělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu uvedl, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné rozhodné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjí ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Uvedl, že žalobkyně není členkou žádné politické strany ani skupiny, nikdy se politicky neangažovala a nebyla politicky aktivní.
17. Soud konstatuje, že ze správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně v zemi původu jakýmkoli způsobem uplatňovala svá politická práva a svobody. Ze správního spisu také plyne, že žalobkyně svoji politickou angažovanost vyloučila v žádosti o mezinárodní ochranu. S ohledem na výše uvedené soud shledává, že žalovaný v souladu se zákonem dospěl ke správnému závěru, že žalobkyně v zemi původu nebyla za uplatňování politických práv pronásledována. Soud nemá důvod se odchýlit od závěru, že podmínky pro udělení azylu z důvodu uvedeného v § 12 písm. a) zákona o azylu v případě žalobkyně nebyly splněny.
18. Pro posouzení udělení azylu z důvodu dle § 12 písm. b) zákona o azylu vzal žalovaný v potaz skutečnost, že manžel žalobkyni fyzicky napadl, vyhrožoval jí a obtěžoval v práci.

K tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že ač mají občané Gruzie možnost obrátit se na policii, pokud se cítí poškozeni trestnou činností, žalobkyně se rozhodla takovou ochranu nevyužít. Nad rámec konstatoval, že žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu považuje za účelovou ve snaze legalizovat si pobyt na území ČR, neboť v případě odůvodněného strachu z pronásledování mohla podat žádost již po příjezdu do P..

19. Žalobkyně namítala, že jí v případě návratu do země původu reálně hrozí pronásledování z důvodu fyzického a psychického násilí, kterému musela v zemi původu čelit ze strany svého manžela.
20. Z pohledu aplikace § 12 zákona o azylu je rozhodující, zda žadatel o mezinárodní ochranu má odůvodněný strach z pronásledování pro některý z azylově relevantních důvodů. Pojem pronásledování je definován v § 2 odst. 4 zákona o azylu jako závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Uvedené ustanovení je transpozicí čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) a musí být vykládáno v jejím světle. Dle čl. 9 odst. 2 písm. a) kvalifikační směrnice se pronásledováním rozumí použití fyzického nebo psychického násilí, včetně násilí sexuálního, a dle písm. f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.
21. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát není schopen nebo ochoten odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu (§ 2 odst. 6 věta druhá zákona o azylu).
22. V situaci, kdy žalobkyně ve správním řízení konzistentně uváděla, že v zemi původu byla svým manželem vystavena fyzickému a psychickému násilí, bylo povinností správního orgánu obstarat takové zprávy a informace o zemi původu, na jejichž základě by bylo možno posoudit, zda existuje v Gruzii účinný právní systém pro odhalování, stíhání a trestání trestné činnosti, a zda žalobkyně má k této ochraně přístup. NSS v rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, dovodil, že *„pro posouzení, zda je ochrana před vážnou újmu ze strany státu, kam má být žadatel navrácen, dostatečná, se uplatní výkladové pravidlo čl. 7 odst. 2 směrnice Rady 2004/83/ES, podle něhož se má zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže stát, či strany nebo organizace ovládající stát učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup“*.
23. Žalovaný za účelem zhodnocení charakteru účinnosti ochrany občanů v Gruzii opatřil jako podklad pro vydání rozhodnutí mimo jiné Informaci Ministerstva vnitra ČR ze dne 2. 1. 2018 o možnosti obrátit se na policii v případě poškození způsobenou trestnou činností. Z této zprávy vyplývá, že v Gruzii má možnost se na policii obrátit každý, kdo se cítí poškozen trestnou činností, přičemž efektivita policejního vyšetřování je obdobná jako v jiných zemích EU. Dále ze zprávy plyne, že v případě nečinnosti či trestné činnosti příslušníků policie je možné podat stížnost ke Generální inspekci policie. Stížnost lze podat i proti členům státního zastupitelství u generální inspekce Hlavní prokuratury Gruzie.

24. Ze shromážděných zpráv, které jsou obsahem správního spisu, vyplývá, že se v zemi původu žalobkyně nachází dostupný a účinný právní systém pro odhalování, stíhání a trestání trestné činnosti a žalobkyně má k takové ochraně přístup. Za této situace pak bylo na žalobkyni, aby s dostatečnou přesvědčivostí prokázala, že jí ochrana nebyla poskytnuta nebo že je nedostupná, jelikož břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti či nedostatečnosti ochrany v zemi původu leží na žadateli o mezinárodní ochranu (viz rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62). Žalobkyně během správního řízení sama uváděla, že v zemi jejího původu se lze domoci ochrany u policie, avšak nikdy se na ni neobrátila, protože ji o to požádaly děti.
25. Judikatura správních soudů dovodila, že obecné tvrzení o obavách z pronásledování či nebezpečí, které hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se žalobkyně v zemi původu neobrátila se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54). Taktéž skutečnost, že žadatelka o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobkyně dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny (srov. např. rozsudky NSS ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, nebo ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003-36). Jelikož se žalobkyně v zemi původu neobrátila na tamní orgány za situace, kdy byla svým manželem fyzicky a psychicky napadána, a zároveň nevyvrátila dostupnost a účinnost takové ochrany, soud shledává, že důvody žalobkyně nelze podřadit pod azylově relevantní. Námitka proto není důvodná.
26. Z výše uvedených důvodů, zejména v bodech 23 až 24 tohoto rozsudku, soud rovněž neshledal důvodnou námitku, že si žalovaný neopatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí ohledně možnosti se účinně domáhat vnitrostátní ochrany v zemi původu žalobkyně, neboť podklady pro rozhodnutí shledal soud za relevantní, důvěryhodné, transparentní, aktuální a ověřené z mnoha různých zdrojů (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, publikovaný pod č. 1825/2009 Sb. NSS).
27. Soud neshledal důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť ze správního spisu neplynou žádné okolnosti odůvodňující odůvodněný strach žalobkyně z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti nebo pro zastávání určitých politických názorů a žalovaný pro posouzení bezpečnostní situace v Gruzii vycházel z aktuálních, důvěryhodných a objektivních podkladů.
28. Žalobkyně také namítala, že žalovaný nedostatečným způsobem vyhodnotil otázku udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. K otázce možnosti udělení humanitárního azylu soud uvádí, že úvahy žalovaného o neudělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu podléhají pouze omezenému soudnímu přezkumu (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Žalovaný uvedl, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a přihlédl i k jejímu věku, zdravotnímu stavu a skutečnosti, že není v běžném životě odkázána na péči další osoby, avšak z těchto skutečností nevyplýval žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Úvahu, že žalobkyně je zletilou, plně svéprávnou osobou, která si své životní potřeby může zajistit vlastní prací a nemá ani žádné zdravotní potíže, považuje soud za racionální, je podepřena obsahem správního spisu a soud se s ní plně ztotožňuje. Soud konstatuje, že žalovaný ve správním řízení nepřekročil ani nezneužil

meze správního uvážení, a jelikož je otázka udělení humanitárního azylu plně na úvaze správního orgánu (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 23. 10. 2003, č. j. 59 Az 158/2003-68), která je podpořena obsahem správního spisu, soud se s jeho závěrem o neudělení humanitárního azylu ztotožnil. Námitka není důvodná.

29. Taktéž namítala, že se žalovaný nezabýval tím, zda žalobkyně naplňuje znaky zranitelné osoby dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Toto ustanovení za zranitelnou osobou považuje zejména nezletilou osobu bez doprovodu, rodiče nebo rodinu s nezletilým dítětem nebo rodiče nebo rodinu se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osobu starší 65 let, osobu se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotnou ženu, oběť obchodování s lidmi nebo osobu, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.
30. Při posuzování zranitelnosti žadatele o mezinárodní ochranu vychází Ministerstvo vnitra prvotně z informací v dotazníku žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 Azs 123/2015-47). Pokud žadatel neuvede žádné skutečnosti, ze kterých by bylo patrné, že může být považován za zranitelnou osobu, je pak logické, že správní orgán nemá důvod předpokládat jakékoliv závažnější problémy nasvědčující jeho zranitelnosti. Je zřejmé, že nezjištění důvodů zranitelnosti by mohlo do práv žalobkyně zasáhnout pouze za situace, kdy by skutečně byla zranitelnou osobou. Za takové situace, by tak bylo nutné v řízení před soudem tvrdit a prokazovat skutečnosti, proč je touto osobou (viz rozsudek NSS ze dne 20. 4. 2017, č. j. 9 Azs 314/2016-44). Žalobkyně však pouze obecně tvrdila, že může být považována za zranitelnou osobu z důvodu fyzického napadení, opakovaných výhrůzek a vytváření psychického nátlaku ze strany manžela.
31. Soud k tomu uvádí, že sociální, osobní, zdravotní a ekonomické poměry žalobkyně, tak jak v průběhu správního řízení vyšly najevo, nebyly důvodem pro to, aby se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval otázkou zranitelnosti žalobkyně ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu s ohledem na fyzické a psychické násilí ze strany jejího manžela. Žalovaný měl pro posouzení otázky zranitelnosti dostatek podkladů, nic nenásvědčovalo o zranitelnosti žalobkyně a sama nic konkrétního ve správním či soudním řízení neuvedla. Proto lze považovat skutková zjištění žalovaného, zakládající se na podkladech z řízení o udělení mezinárodní ochrany, za dostatečná. Žalobkyně neunesla své břemeno tvrzení a důkazní o tom, že by žalovaný nedostal své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a neměl tak k dispozici dostatek informací pro posouzení „zranitelnosti“. Námitka není důvodná.
32. Pro posouzení naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, se žalovaný v rozhodnutí zabýval taktéž otázkou, zda žalobkyni hrozí v případě návratu do země původu nebezpečí uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení, nelidské či ponižující zacházení, trestání anebo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitrostátního konfliktu. Konstatoval, že v Gruzii není možné uložit trest smrti za žádný trestný čin. Dále uvedl, že v Gruzii neprobíhá ozbrojený konflikt, obecně a soustavně nedochází k mučení či obdobnému krutému zacházení, Ústava garantuje základní práva a svobody, včetně zákazu mučení a jiného krutého zacházení. Na závěr konstatoval, že její návrat do vlasti nebude ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Jelikož se v zemi původu žalobkyně postavení občanů po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí neliší od postavení rezidentů a není známo, že by se z toho důvodu potýkaly s obtížemi, dospěl žalovaný k závěru, že podmínky pro udělení doplňkové ochrany nebyly splněny. Soud shledává, že

žalovaný pro posouzení této otázky vycházel z dostatečného množství relevantních informací, jež jsou podepřeny obsahem správního spisu, a soud se s nimi ztotožňuje.

33. Soud na závěr konstatuje, že ze správního spisu neplyne, že by byl v ČR udělen azyl či doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobkyně, tudíž neexistuje důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny.
34. Z výše uvedeného plyne, že soud neshledal žalobní body důvodnými, žalovaný v řízení postupoval v souladu se zákonem, své rozhodnutí odůvodnil dostatečným způsobem, a skutkový stav, o němž se v rozhodnutí opírá, má dostatečnou oporu ve správním spise. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení soud výrokem II. rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. října 2019

Olga Stránská, v. r.
soudkyně